

Ajdovščina, Lavričev trg 20. maja od 11. ure dalje

V primeru slabega vremena se dogodek
prenese na 27. maj 2023.

STRASTNI DO PAŠTE

pastafesta.mlinotest.si

Srčnost in toplota v naročju naše šole

Dijakinje in dijaki razreda 3. e, programa Predšolska vzgoja, smo na pobudo svoje razredničarke ponovno pripravili čudovito druženje z varovanci ajdovskega VDC-ja. Zdi se, da so naša srečanja postala že kar tradicionalna, saj smo se z omenjeno skupino prvič srečali že v prvem letniku, v času vsesplošnega zaprtja pa smo stike ohranjali prek ustvarjanja in pošiljanja prazničnih voščilnic. Tokrat smo vedeli, kako se na srečanje pripraviti, saj smo kar nekaj varovancev že poznali. V času razrednih ur smo zbirali ideje, se posvetili organizaciji in pripravi na srečanje. Najprej smo se pogovorili o razlikah in skupnih točkah, ki jih imamo z varovanci, na podlagi tega pa smo začeli oblikovati dejavnosti, ki bi jih lahko izvedli v okviru tega srečanja. Ena skupina je organizirala peko palačink, druga je poskrbela za glasbo s petjem in igranjem na kitaro, dijaki v naslednji skupini so izdelovali zapestnice, ena skupina pa je organizirala turnir v balinanju.

Ko smo se v četrtek, 23. februarja 2023, srečali v večnamenskem prostoru naše šole, smo varovance najprej prijazno sprejeli ter jim predstavili dejavnosti, med katerimi so lahko izbirali. Nekateri varovanci so se hitro odločili za določeno dejavnost ter pogumno pristopili do skupine dijakov, spet drugi so potrebovali dodatno spodbudo za odločitev, kateri skupini se bodo pridružili. Čeprav smo bili tudi dijaki na začetku malce zadržani, se je vzdušje v skupinah zelo hitro sprostil, varovanci so bili zgovorni in nam zaupali veliko o sebi. Ena izmed zaposlenih na centru mi je povedala, da se gospa, ki se je vključila v glasbeno delavnico, resneje ukvarja s petjem. Prijavila se je celo na

pevsko tekmovanje v Ukrajini, na katerem je zasedla 1. mesto. Res smo opazili, da je poznala vsa besedila pesmi, ki sta jih dijaka igrala na kitaro. Nekateri se resneje ukvarjajo tudi z balinanjem, tekmujejo in dosegajo dobre rezultate, spet drugi se ukvarjajo s tekom, kolesarjenjem in številnimi drugimi športi ter dejavnostmi. Srečanje je bilo polno srčnosti in topline, vsi smo se počutili prijetno ter se zabavali. Dijaki smo se potrudili, da so se varovanci počutili sprejeti in so aktivno sodelovali pri delavnicah. Za dobro vzdušje pa je poskrbel tudi vonj palačink, s katerimi so se varovanci posladkali, nekateri pa so pri peki tudi pomagali. Vsi varovanci so nas zelo lepo sprejeli in verjamemo, da so se tudi sami

počutili sprejeti. Ob odhodu so se nam zahvalili ter izrazili željo po ponovnem srečanju.

Tako kot ob prvem srečanju je bila tudi tokrat izkušnja zelo prijetna. Zdaj smo v tovrstne dejavnosti že toliko vpeti, da se zavedamo, kaj vse nam takšna srečanja prinašajo, kako prek njih rastemo strokovno in osebnostno. Spoznavamo pomembnost tega, da se znamo znati tudi v situacijah, ki nam niso vsakdanje. Predvsem pa na ta način bogatimo sami sebe, saj je nekaj najlepšega, ko drugemu narišemo nasmeh na obraz. Vsekakor se že veselimo novega srečanja z varovanci VDC-ja.

**Gaja Posega in
Mia Rebek, 3. e**

Ekскурzija v Toskano

Kot je na naši šoli že tradicija, smo se tudi letos dijaki 1. letnika gimnazijskega programa konec marca udeležili strokovne ekскурzije v Toskano in si ogledali njene številne znamenitosti.

Prvi postanek naše tridnevne ekскурzije je bil v kraju Arqua Petrarca, kjer smo si ogledali pesnika in pisatelja Francesca Petrarce, ki je tu tudi živel in ustvarjal. Stene rojstne hiše so bile obdane s slikovitimi freskami, naju pa je navdušila predvsem lično urejena okolica z vrtom. Po ogledu smo dan nadaljevali v prelepi, s soncem obsijani Pisi, ki je nemudoma pritegnila najino pozornost. Po vstopu v Piazza dei Miracoli pa je bila najina pozornost z bogate zunanosti preusmerjena na

čudovite stropne poslikave. V Pisi smo se v okviru predmeta likovna umetnost preizkusili v poustvarjanju znamenitih čudes, kot je poševni stolp.

Naslednji dan smo se napotili na spoznavanje toskanske prestolnice, renesančnih Firenc. Ogledali smo si znameniti kip Davida, ki ga je zasnoval italijanski kipar in arhitekt Michelangelo. Ob občudovanju toskanskih ulic smo naleteli na stolnico Santa Maria del Fiore, ki naju je presunila s svojo bogato zunanostjo, obiskali palačo Pitti in vrtove Boboli.

Zadnji dan obiska Firenc smo si med drugim ogledali še Stari most (Ponte Vecchio), na katerem smo občudovali prekrasen pogled na reko Arno in se sprehodili do Piazzale del Michelangelo, kjer smo si pogledali stalno razstavo. Po končani ekскурziji smo se v večernih urah vrnili v Ajdovščino.

Ekскурzija v Toskano nama je bila všeč, saj je to lahko enkratna priložnost za temeljito spoznavanje in ogled renesančne Italije. Po zaslugi profesorjev, njihove skrbi za potek celotne ekскурzije in njihovega strokovnega vodenja, smo pridobili veliko novega znanja o znanih renesančnih umetnikih, zgodovinski podlagi Firenc in o renesančnih skulpturah, ki so jih zasnovali florentinski umetniki.

**Karolina Vodopivec
in Iza Breški Čoklc, 1. a**

»Tiho, odrasli govorijo«

Dvomim, da sem edina, ki mi je bil izrek »tiho, odrasli govorijo« v otroštvu še predobro znan. To dobesedno pomeni, da otrok v pogovoru med odraslimi ne more najti svojega mesta. Bodisi zato, ker jih skrbi, da bo tema za otroka preveč naporna, bodisi ker bi bilo mešati otroka v debato nesmiselno in bi jo samo zmotil, ker seveda ne bi razumel konteksta in bi jih s svojo nerazgledanostjo zgolj oviral pri večnem iskanju rešitev za »odrasle« probleme, ki se absolutno ne tičejo nikogar drugega kot njih samih. Seveda pa so ti pri snovanju vedno novih rešitev mnogokrat slepi za nov pogled, ki bi ga v pogovor prinesel otrok, in še večkrat slepi za dejstvo, da se pogovor otroka veliko bolj tiče, kot so pripravljeni sprejeti. Posebno v kontekstu politike in svetovne družbene ureditve – ta pa že zadeva malo starejše otroke, ki so zdaj nekako prepričani, da se jih »odrasli problemi« ne tičejo.

Kadar kot mladostnik, ki se ga še vedno dojema kot nerazgledanega otroka, kar naenkrat ugotoviš, da so omenjeni »odrasli problemi« še kako tudi tvoja stvar, se nedvomno počutiš izgubljen. Prvič zato, ker se dobro zavedaš odziva odraslih, če se boš poskušal vključiti v razpravo. Drugič, ker ne veš, kje začeti; morda se tudi sam zavedaš, da veš premalo, morda si želiš vedeti več. Lahko pa se preprosto sprijazniš in se tolažiš z dejstvom, da so to problemi odraslega sveta, ki še nimajo nikakršnega vpliva na tvoje življenje. To je zelo preprosta rešitev. Veliko težje je zares poslušati odrasle in se o teh problemih zanimati. Še težje je, ko ugotoviš, da večina teh odraslih, ki v rokah držijo tvojo usodo, nima pojma, niti se ne zmeni za tvoje interese, za to, kar potrebuješ kot mladostnik. Tem odraslim sta najpomembnejša njihov prihodek in njihov lastni uspeh. Zaveš se, da si utišan mladostnik, ki v očeh sveta

odraslih še ni sposoben racionalne presoje. Mnogi se takrat vdajo in pasivno sprejmejo to svojo vlogo, ki jo pogosto vlečejo v svojo pozno zanesenost. Kakšen posameznik pa se le vpraša, kaj lahko glede tega naredi. Lahko ga pot zanese h knjigam, kjer svoje znanje o odraslih težavah še poglobi. Morda zaide samo k vsakodnevemu gledanju večernega dnevnika ter utehu išče v pritoževanju nad politiki in mrščenju obrvi v ekran. Ali pa na Instagramu sledi šaljivim znanec h knjižnim, kjer svoje izražajo nestrinjanje s svetovno ureditvijo. Lahko se pa znajde celo v dijaški skupnosti, kjer je aktiven vsaj na tem majhnem področju. To pa je dober način za pridobivanje izkušenj, saj je dijaška skupnost neke vrste simulacija boja za pravice, v katerem si lahko uspešen, lahko pa tudi ne. Predstavlja tudi dobro okolje za neuspeh, saj je srednja šola še zadnja postaja, kjer tvoje napake nimajo trajnih posledic.

Ne glede na to, katero pot ubereš, je velik korak že to, da te odrasli ne uspejo utišati, saj je preveliko takih, ki si to dovolijo. Razumem, da politika zveni kot dolgočasna tema, o kateri mogoče veš premalo, da bi si upal povzdigniti glas in komentirati, vendar je to znanje vedno na doseg roke. Žal se zdi, da se na večino odraslih ne moramo zanesiti, da nam bodo zagotovili izobrazbo na tem področju, saj marsikomu bolj koristi mladina, ki molči, problemi odraslega sveta, ki se zdaj ta mladostniški uporniški duh, ki ga pokažemo, ko so naše pravice ogrožene? Tako, kot bi se na dijaški skupnosti borili, če bi nam poskušali skrajšati počitnice, se moramo boriti za stvari, za katere se nam zaenkrat zdi, da se tičejo samo odraslih. In ko si bomo upali argumentirano in predvsem glasno vključiti v družbene teme, ki se nas še kako tičejo, bo mogoče tudi kdo od odraslih rekel: »Tiho, mladi govorijo!«

Manja Praček, 3. b